

Publicerad 2011-10-10 14:45 av chrissie

aldrig möttes vi två

Vår tvåsamhet blev ensamhet.
så kall din hand mot min kind.

Din tystnad så förödande.
Tonerna av INTET ekade i mitt huvud

Vi delade inte längre ALLT
det var MITT och DITT.

Ditt tungsinne regerade i vår himmel
Jag visste att något annat fanns

Fysisk längtan efter värme
drev mig ut mot friheten

Detta fantastiska stora öppna
likt vårljus i mitt fönster.
Hittade MIG igen

Att åter tvingas möta dig ,
att bjudas gå ner i din mörka, mörka källare,
är ett större helvete
nu när jag lämnat din unkna vrå.

Men,,,:

Ser klarare nu:
du var mörkret
jag var ljuset

aldrig förenades de två!

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren chrissie med Poeter.se id #38493 innehar upphovsrätten